temma kirjutse laua ãres, ja mõnnikord poleni õni ja weel kauem. Ma tröõstisin; meie räkisime eddasi ja taggasi selle ülle, agga mis se aitas? Kustaw ütles, temma ei sada muido koggoni läbbi, ta piddada koli körwas weel middagi püüdma tenida. Minna ütlesin ka: „Kulla Anna, kannata ommeti nattuke omma mehhega! Usu, se on tal raske kül, nenda õõd ja päwad rangid kaelas olla, agga mis ta peab teggema? Omma ammetit peab ta üllewel piddama ja naese, laste eest ka murretsema, mis aega tal seal ennam üllejääb?

„Seeb se on," ütles Anna, „miks mo südda wallutab, egga ta sedda kaua wasto ei panne, ja mis siis saab?" — Siin langesid ta silmad jälle wet täis.

Kustaw istus waggusi, agga ta näggo olli nago lubjatud sein. Kes ta süddame sisse olleks näinud olleks wist ärrakohkonud. Ta püdis ausaste ommaksid toita, ta jooksis leiwa tükki järrele nago põdder nõmme peal rohholikule järrele — ja ommeti ei olnud naese rahhulolleminne mitte temma murre ja waewa palgaks. — Ja sellegipärrast olli Anna süddamest hea innimenne ja armastas omma meest, nago silma peas: agga ta teggi, mis ka head naesed saggedaste tewad, ta panni waesusse südi muist mehhe süüks, ja se on allati üks järrelmõtlematta assi ning piggistab mehhe süddant weel ennam, kui keik wäljaspiddine hädda ise. Mele ärrahheitminne paistis Kustawi näost wälja. Ta teggi tõõd, otis ja lotis — assi läks ikka hullemaks, ja nüüd tulli ka weel naese nurriseminne, kes temma ainus troost piddi ollema! Ta olleks praego läbbi seina jooksnud. Mis nõu piddi waene mees weel mõtma? Ma tean kül, mõnni, kennel köht täis, rahha taskus, ja siggar suus on, ütleb: „Koolmeister olleks piddand Jummalat uskuma ja palluma." — Olle terwe, nõu on hea kül, agga sedda teadis ja teggi temma jubba ilma sinnota. Mis olleks tedda muido jallal hoidnud? Üksi assi polle ni hõlbus, kui teisele head nõu anda. Selle eest ei küsi paljo teised hinda, kui